

Κυριακή 9 Ιουνίου 2019.

Κυριακή τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς
Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἰω. 17, 1 – 13.

*«...πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ
ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθῶς
ἡμεῖς». (Ἰω. 17, 11).*

Ὅλη αὐτή τήν ἀναστάσιμη περίοδο πού
διατρέξαμε ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία φρόντισε, μέ τά
ἀναγνώσματα πού μᾶς ἔβαλε ν' ἀκούσουμε, νά
καταλάβουμε τίς ἐπιμέρους παραμέτρους τοῦ
Θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου. Τόν εἶδαμε ὡς
ἄνθρωπο νά ὁμιλεῖ καί ὡς ἐντολοδόχο καί φορέα τῆς
θείας δυνάμεως νά θαυματουργεῖ. Περισσότερο
ὅμως σέ κάθε περίσταση διαπιστώσαμε ὅτι ὁ
Ἰησοῦς, ἐκτός ἀπό κανονικός κατά πάντα
ἄνθρωπος, εἶναι ὁ ἕνας καί μοναδικός Θεός, ὁ
Σωτήρας καί Λυτρωτής τῶν ἀπάντων. Αὐτό εἶναι
ἐξαιρετικά σημαντικό, διότι πάνω στήν πίστη αὐτή
στηρίζεται ἡ ζωή καί ἡ πορεία μας.

Σήμερα λοιπόν προβάλλονται τά πρόσωπα τῶν Ἁγίων 318 Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού μέ δύναμη καί καθαρότητα ὑπερασπίσθηκαν τή Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ. Γίνεται αὐτό τή συγκεκριμένη Κυριακή, διότι εἶναι μία κομβική ἡμέρα. Εἶναι μία ἡμέρα στήν ὁποία ταυτόχρονα βιώνουμε τήν Ἀνάσταση, τόν ἀπόηχο τῆς Ἀναλήψεως καί τά προεόρτια τῆς Πεντηκοστῆς. Προβάλλονται μάλιστα ἐξαιρετικά οἱ Ἅγιοι Πατέρες, διότι τό ἔργο πού ἔκαναν ἦταν νά διαφυλάξουν τήν ἐνότητα τῶν πιστῶν. Αὐτή ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως εἶναι ἡ βασική προϋπόθεση γιά τήν κοινή πορεία ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τή σωτηρία. Χωρίς ἐνότητα πίστεως δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία, διότι δέν ὑπάρχει ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης, ἄρα δέν ὑπάρχει σωτηρία. Χωρίς ἐνότητα πίστεως ἀκυρώνεται τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ καί ἄρα ἡ παρουσία Του στόν κόσμο καθίσταται ἄσκοπη. Γιά τό λόγο αὐτό ὁ Χριστός στήν ἐναγώνια προσευχή τῆς Γεθσημανῆ ζητάει μέ πόνο ἀπό τόν Πατέρα Του: «πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ᾧσιν ἐν καθώς ἡμεῖς». Ἡ ἐνότητα τῶν πιστῶν εἶναι ἡ

δύναμη και τό έσωτερικό περιεχόμενο τής Έκκλησίας. Για τό σῶμα τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου τίποτε ἄλλο δέν εἶναι τόσο σημαντικό παρά νά εἶναι και νά μένουν πάντοτε ένωμένοι. Για τό λόγο αὐτό ἡ ένότητα ἀποτέλεσε σαφέστατο αἶτημα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τόν Ἄναρχο Πατέρα.

Βεβαίως ὁ παντογνώστης Κύριος ἤξερε ὅτι τό αἶτημά Του δέν θά ἦταν εὐκόλο νά πραγματοποιηθεῖ. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου και ἡ δολιότητα τοῦ διαβόλου στάθηκαν ἀντίθετα στήν προσευχή τοῦ Κυρίου και γιά ἑκατοντάδες χρόνια καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια γιά νά τήν ἀκυρώσουν. Ὁ διχασμός ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο πειρασμό και τήν ἰσχυρότερη πληγή γιά τήν Έκκλησία. Ἡ δολιότητα, ἡ ἐχθρότητα και οἱ διωγμοί τῶν κρατούντων τής πολιτείας δέν ὑπάρχει περίπτωση νά βλάψουν τήν Έκκλησία. Τά ποτάμια τῶν αἱμάτων πού ἔχυσαν τά πιστά παιδιά της, δηλαδή οἱ μάρτυρες, δέν τήν ἀποδυναμώνουν. Ἀντίθετα τή δοξάζουν, τήν ποτίζουν και τή θεριεύουν. Αὐτό πού δημιουργεῖ τά μεγαλύτερα

προβλήματα στήν Ἐκκλησία εἶναι ἡ αἵρεση, ὁ ἐγωισμός, τά σχίσματα καί ἡ ὑποκρισία.

Ἀπό τούς μεγάλους πειρασμούς τοῦ διχασμοῦ δέν κατάφερε νά ἀπαλλαγεῖ ἡ χριστιανοσύνη ποτέ. Βεβαίως τό αἶτημα τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε πραγματικότητα. Ἡ μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι καί παραμένει ἑνωμένη καί καλεῖ στή δική της ἐνότητα ὅλους τούς πεπλανημένους ἀδελφούς πού ἔχασαν τό μονοπάτι τῆς σωτηρίας. Ὅταν βλέπει δικά της παιδιά νά ἀποσχίζονται ἀπό τό σῶμα της εἴτε λόγω τῆς αἵρέσεως εἴτε λόγω τοῦ ἐγωισμοῦ καί τοῦ σχίσματος εἴτε ἐπειδή, σάν σύγχρονοι φαρισαῖοι, δημιουργοῦν μία κλειστή ομάδα ἐκλεκτῶν καί ἀπομονώνονται ἀπό τούς ὑπόλοιπους πιστούς, ἐπειδή τούς θεωροῦν κατώτερους, στενοχωριέται μέν καί θλίβεται, ἀλλά δέν πληγώνεται. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει βρεῖ τό μηχανισμό ἐκεῖνο πού διαφυλάσσει τήν ἐνότητά της καί κάνει πραγματικότητα τήν προσευχή τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ εὐλογημένη ἐνότητα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας διαφυλάσσεται γύρω ἀπό δύο θεσμούς. Ὁ πρῶτος εἶναι τό πρόσωπο τοῦ ἐπισκόπου. Ὁ

δεύτερος είναι ἡ κοινωνία τῶν μυστηρίων. Κάθε πιστός ὑπάγεται σέ κάποιον ἐπίσκοπο. Ὅποιος πιστός ἀρνεῖται τόν ἐπίσκοπό του βάζει τόν ἑαυτό του ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἄρα ἔξω ἀπό τή σωτηρία. Τό ἦθος τοῦ ἐπισκόπου δέν παίζει ρόλο στήν ἐνότητα αὐτή. Ἐκεῖνο πού εἶναι οὐσιαστικό εἶναι ὁ ἐπίσκοπος νά μνημονεύει κάποια Σύνοδο ἢ κάποιον προκαθήμενο, δηλαδή νά μὴν εἶναι μετέωρος, ἀλλά νά ἀνήκει καί αὐτός κάπου. Αὐτόνομος ἐπίσκοπος δέν εἶναι ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπατεώνας. Ἡ κοινή πίστη καί ἡ ὁμολογία αὐτῆς τῆς πίστεως καθιστᾷ τόν ἐπίσκοπο φερέγγυο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας.

Ἐπειτα σημαντικός παράγοντας ἐνότητας εἶναι ἡ κοινωνία τῶν μυστηρίων. Στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας συμμετέχουν μόνον οἱ πιστοί πού ἔχουν κοινή ὁμολογία πίστεως. Ἄν κάποιος ἄνθρωπος πιστεύει ὅπως νομίζει ἐκεῖνος καί ἀλλοιώνει τήν κοινή πίστη τῆς Ἐκκλησίας, δέν μπορεῖ νά συμμετέχει στά μυστήριά της καί νά λαμβάνει τή χάρη Θεοῦ. Ὅποιος ἀπορρίπτει τήν κοινή πίστη ἢ κάποια κομμάτια της καί ἀκολουθεῖ δικές του

προσωπικές απόψεις τοποθετεί τόν έαυτό του έξω από τήν Έκκλησία.

Σήμερα λοιπόν, καθώς τιμοῦμε τούς Άγίους μας Πατέρες τής Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, νά θυμόμαστε πώς δική τους παρακαταθήκη είναι ή ένότητά μας. Αυτή ή ένότητα ὑπῆρξε καί αίτημα τοῦ Ἰησοῦ τό βράδυ τής μεγάλης άγωνίας Του. Ἡ ἐκκλησιαστική ένότητα διασφαλίστηκε μέ τούς άγῶνες τῶν Άγίων Πατέρων μας καί παραμένει άρρηκτη μέχρι τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἡ εὐθύνη πλέον βαραίνει τόν κάθε πιστό χωριστά. Ἐλεύθερα αποφασίζει κάθε άνθρωπος ἄν θά ένταχθεῖ καί θά παραμείνει μέσα στην ένότητα τής Έκκλησίας ἢ ἄν θά αποσχισθεῖ καί θά τραβήξει τό δικό του δρόμο. Μακάρι ὅλοι νά πάρουμε τή σωστή απόφαση. Νά χαιρόμαστε «τήν ένότητα τής πίστεως καί τήν κοινωνίαν τοῦ πνεύματος» ἔτσι ὥστε ὁ κοινός μας άγιασμός νά αποτελέσει τήν ἐλπίδα καί άπαντοχή τής σωτηρίας μας. Ἀμήν.